

Arrest

nr. 194 890 van 13 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. DELILLE
Meiboomstraat 4 / F
8750 ZWEVEZELE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. FONTIGNIE, die *loco* advocaat O. DELILLE verschijnt en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 28 december 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, *in casu* in functie haar Belgische echtgenote.

Op 15 juni 2017, met kennisgeving op 21 juni 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissingen die de bestreden beslissingen vormen:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.12.2016 werd ingediend door:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Albanië

Geboortedatum: 24.11.1995

Geboorteplaats: Elbasan

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.” Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een arbeidscontract voor van het OCMW Roeselare dd. 19.12.2016 met bijhorende loonfiche voor de maand januari 2017. Uit het voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976. Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid. Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt:

“2.1. Eerste middel

Verzoeker of in dit geval de echtgenoot kan hier de gezinshereniging aanvragen gelet hij gehuwd is sinds 23.12.2016. Er is trouwens geen legaal verblijf vereist om een huwelijkte kunnen sluiten in BELGIË. Het recht om te huwen is een mensenrecht opgenomen in artikel 12 EVRM en artikel 23 BUPO. Een nuancering is evenwel zichtbaar, namelijk met het oog op de bestrijding van schijnhuwelijken maar in dit geval is er geen sprake van enige huwelijksweigering (art. 10, §1, eerste lid, 5°, tweede lid, sub f) en artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2e, sub f) Vreemdelingenwet) of een schijnhuwelijk (stuk 3). Verzoeker kan tevens zijn aanvraag staven door het bewijs van voldoende huisvesting (stuk 1). Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat bij de aanvraag tot gezinshereniging die niet ten laste mag vallen van de Belgische staat, de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat de Belg 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief op zoek is naar werk. Echtgenote van verzoeker of de referentiepersoon is tewerkgesteld middels artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976 en wordt niet in aanmerking genomen als een stabiel, toereikend en regelmatig inkomen terwijl een Unieburger tewerkgesteld met een artikel 60 OCMW wel in aanmerking komt voor een verblijfsrecht en bijgevolg enige tegenstrijdigheden opwerpen. Dit leidt bovendien tot absurde situaties waardoor iemand met een werkloosheidsvergoeding en actief op zoek is naar werk wel in aanmerking wordt genomen voor een verblijfsrecht. Maar wat is meer een bewijs van actief op zoek zijn naar werk dan het werken op zich - ook al is dit op basis van artikel 60 OCMW - wet of met een tijdelijke arbeidsovereenkomst. Niets belet echter om ten alle tijde en indien er twijfels bestaan van verdere tewerkstelling, controles uit te voeren en eventueel het verblijfsrecht in te trekken wanneer niet meer voldaan is aan die voorwaarde. De wet voert een voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen in voor familie van Belgen en onderdanen van derde landen, die gelijk is aan tenminste 120 % van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste. Bedoeling van deze voorwaarde is te vermijden dat een overgekomen familielid ten laste valt van de Belgische staat. In België kan men pas een beroep doen op OCMW-steun wanneer men een inkomen heeft lager dan het tarief leefloon. Zolang de persoon die zich laat vervoegen dus over een inkomen beschikt dat hoger is dan 100 % van het leefloon (tarief persoon met gezin ten laste) kan hij niet ten laste vallen van de openbare overheid. Toch voert de wet een inkomensvoorwaarde in die hoger is dan het tarief leefloon, namelijk 120 % van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste. Dit is strijdig met het arrest CHAKROUN (Hof van Justitie 4 maart 2010 - C 578/08) waarin het Hof stelde dat de zinsnede „beroep op het stelsel voor sociale bijstand" in artikel 7 Gezinsherenigingsrichtlijn zo uitgelegd moet worden, dat deze een lidstaat niet toelaat gezinshereniging te weigeren aan een gezinshereniger die het bewijs levert over stabiele en regelmatige inkomsten te beschikken om in zijn algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van zijn gezinsleden te voorzien. Krachtens de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie kunnen mensen in België niet voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en in die van hun gezinsleden, wanneer ze over een inkomen beschikken lager dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste. Hebben ze een inkomen hoger dan 100% van het leefloon tarief persoon met gezin ten laste, dan worden ze geacht wel te kunnen voorzien in hun algemeen noodzakelijke kosten van bestaan en kunnen ze in de regel geen beroep doen op de Belgische sociale bijstand. Bijstand ter dekking van bijzondere en onvoorziene kosten, zoals regionale huursubsidies of ad hoe tussenkomsten van het OCMW, valt niet onder "sociale bijstand" in de zin van Artikel 7, lid 1 aanhef en onder c, van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en kan een verhoging van de inkomensvoorwaarde naar 120% leefloon (i.p.v. 100%) dus niet rechtvaardigen. Bijgevolg is de inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon strijdig met het Unierecht. De referentiepersoon is een jonge schoolverlater (juni 2016) die niet lang stil gezeten heeft te willen werken en bovendien wenst de referentiepersoon verder te solliciteren in de administratieve sector. Verzoeker zelf volgt een inburgeringscursus en diverse taalcursussen mondeling en schriftelijk Nederlands om zich daarna zo vlug als mogelijk in de VDAB te kunnen inschrijven met het oog op een opleiding in de bouwsector en er actief naar werk te zoeken. Het hoeft bijgevolg geen ellenlang betoog dat zowel verzoeker als de referentiepersoon niet de intentie hebben om op de kosten van de Belgische staat te leven. Verzoeker beschikt tevens over een ziekteverzekering. Uit bovenstaande wordt meer dan duidelijk dat deze situatie

slechts tijdelijk is en dat het jonge koppel (ouder dan 21 jaar) zich beiden verder wensen te ontplooiën op de arbeidsmarkt met het oog op een mooie toekomst. Verzoeker en de referentiepersoon moeten de kans tot gezinshereniging gegund worden zo niet vormt dit een redelijke inperking van hun recht op een gezinsleven als bepaald bij artikel 8 EVRM. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. Met betrekking tot dit middel antwoordt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een eerste middel stelt verzoekende partij dat de inkomsten van de referentiepersoon, ontvangen op basis van een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet, onterecht niet in aanmerking worden genomen in de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoekende partij stelt dat het doel van de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is om te vermijden dat een vreemdeling ten laste van de Belgische Staat valt, zodat aan voormelde voorwaarde voldaan zou zijn zodra er sprake is van een inkomen dat hoger is dan 100% van het leefloon. Verzoekende partij houdt voor dat de voorwaarde van een inkomen van minstens 120% van het leefloon in strijd zou zijn met art. 7 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Verzoekende partij stelt verder dat inkomsten uit een artikel 60 OCMW-wet-tewerkstelling in het kader van een gezinshereniging met een Unieburger wel in rekening worden genomen en dat iemand die een werkloosheidsuitkering ontvangt wel aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan voldoen.

Verweerder stelt vooreerst vast dat de door verzoekende partij ontwikkelde argumenten gericht zijn tegen Vreemdelingenwet, en niet tegen de bestreden beslissing.

Dergelijke vordering kan niet ontvankelijk worden ingesteld voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag niet een oordeel te vellen over een wettelijke bepaling an sich.

Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggerepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83).

Immers bepaalt artikel 39/2 §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aangaande de beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“§ 2. De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan, maar kan daarbij niet de wet zelf beoordelen aan de hand van de door verzoekende partij opgeworpen schending. De Raad mag de wet niet toetsen aan de Gezinsherenigingsrichtlijn wanneer die toetsing onverenigbaar is met de ondubbelzinnige wil van de wetgever (zie naar analogie Cass. S.09.0038.N, 17 mei 2010). De gevraagde beoordeling kan dan ook niet worden gemaakt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verweerder is derhalve van oordeel dat het middel van verzoekende partij als onontvankelijk dient te worden beschouwd.

Ondergeschikt laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris dd. 15.06.2017 onregelmatig zou genomen zijn.

Verzoekende partij diende op 28.12.2016 een gezinsherenigingsaanvraag in zijn hoedanigheid van echtgenoot van zijn Belgische vrouw, mevr. M. Q., in.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.” (eigen onderlijning)

Ter ondersteuning van de stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten van de Belg die verzoekende partij wenst te vervoegen, legde verzoekende partij een arbeidsovereenkomst van het OCMW Roeselare dd. 19.12.2016 voor op naam van mevr. M. Q., de referentiepersoon in casu.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde hieromtrent:

“Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid.

Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt geheel terecht vast dat de inkomsten van de referentiepersoon in casu niet in aanmerking kunnen worden genomen om na te gaan of de referentiepersoon overeenkomstig art. 40ter van de Vreemdelingenwet over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

Zoals verzoekende partij terecht aangeeft, werd de in voormelde bepaling opgenomen voorwaarde in het leven geroepen om te voorkomen dat een gezinshereniger ten laste van de Belgische Staat zou vallen.

Voormelde bepaling betreft onder meer de omzetting van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG, dat luidt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokkenlidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.” (eigen vetdruk)

Geheel in overeenstemming met de voorschriften van de richtlijn 2003/86/EG heeft de Belgische wetgever er aldus uitdrukkelijk voor geopteerd om in het kader van aanvragen tot gezinshereniging een bestaansmiddelenvoorwaarde voorop te stellen, ten einde een garantie in te bouwen dat een vreemdeling, die op grond van gezinshereniging verblijfsrecht in België wenst te verwerven, gedurende het verblijf niet ten laste zal vallen van de Belgische Staat.

Gelet op het voorgaande kan verzoekende partij evident niet gevolgd worden in zijn standpunt dat in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de inkomsten verworven uit een tewerkstelling op basis van artikel 60 van de OCMW-wet kunnen volstaan om aan te tonen dat er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Geheel ten onrechte gaat verzoekende partij volkomen voorbij aan de aard van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, dewelke inderdaad een vorm van sociale bijstand, minstens financiële maatschappelijke dienstverlening betreft.

Artikel 60, §7 van de OCMW-wet luidt als volgt:

“§ 7. Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een (...) betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

In afwijking van de bepalingen van artikel 31 van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, kunnen de werknemers verbonden krachtens een arbeidsovereenkomst met de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, met toepassing van deze paragraaf, door deze centra ter beschikking worden gesteld van gemeenten, verenigingen zonder winstoogmerk of intercommunales met een sociaal, cultureel of ecologisch doel, vennootschappen met een sociaal oogmerk zoals bedoeld in artikel 164 bis van de gecoördineerde wetten op de handelsvennootschappen, een ander openbaar centrum voor

maatschappelijk welzijn, een vereniging waarvan sprake in hoofdstuk XII van deze wet, een openbaar ziekenhuis dat van rechtswege aangesloten is bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid van de provinciale en plaatselijke overheidsdiensten of bij de Rijksdienst voor sociale zekerheid, de initiatieven die door de minister bevoegd voor sociale economie zijn erkend of de partners die met het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een overeenkomst hebben gesloten op basis van onderhavige organieke wet.

Indien de in het vorig lid bedoelde partner een privé-onderneming is, bepaalt de Koning de voorwaarden en de modaliteiten volgens dewelke de terbeschikkingstelling moet worden geregeld met deze onderneming met het oog op het behoud van het recht van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn op de toelage verbonden aan de inschakeling van de persoon tewerkgesteld met toepassing van de artikelen 36 en 37 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.” (eigen markering)

Terwijl artikel 6 van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie het volgende stipuleert:

“§ 1. Iedere meerderjarige persoon jonger dan 25 jaar heeft recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling aangepast aan zijn persoonlijke situatie en zijn capaciteiten binnen de drie maanden vanaf de datum van de beslissing van het centrum dat de persoon} voldoet aan de in de artikelen 3 en 4 gestelde voorwaarden.

§ 2. Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling kan bestaan uit hetzij een arbeidsovereenkomst hetzij een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie dat binnen een bepaalde periode leidt tot een arbeidsovereenkomst.”

Terwijl artikel 8 van de wet van 26.05.2002 als volgt luidt:

“De tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst bedoeld in artikel 6, kan worden verwezenlijkt met toepassing van artikel 60, § 7, of artikel 61 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn.

Dit recht op tewerkstelling door middel van een arbeidsovereenkomst blijft behouden zolang betrokkene niet gerechtigd is op een sociale uitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon waarop hij volgens zijn categorie aanspraak zou kunnen maken.”

Uit voorgaande bepalingen blijkt ontegensprekelijk dat de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet de verwezenlijking betreft van het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling. Terwijl geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat het recht op maatschappelijke integratie behoort tot het sociaal bijstandstelsel van het Rijk.

Verweerder merkt op dat het in dit kader volstaat te verwijzen naar de toepassingsvoorwaarden voor de toekenning van het recht op maatschappelijke integratie, zoals vervat in artikel 3, 4° van de wet dd. 26.05.2002:

“(…) 4° niet over toereikende bestaansmiddelen beschikken, noch er aanspraak kunnen op maken, noch in staat zijn deze hetzij door eigen inspanningen, hetzij op een andere manier te verwerven. Het centrum berekent de bestaansmiddelen van de persoon overeenkomstig de bepalingen van titel II, hoofdstuk II;

5° werkbereid zijn, tenzij dit om gezondheids- of billijkheidsredenen niet mogelijk is.

6° zijn rechten laten gelden op uitkeringen die hij kan genieten krachtens de Belgische of buitenlandse sociale wetgeving.” (eigen markering)

Uit voormelde bepaling blijkt reeds afdoende dat het recht op maatschappelijke integratie, met inbegrip van de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet, een residuair stelsel betreft, waarvan men slechts kan genieten indien men zelf niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt én bovendien geen rechten kan laten gelden op uitkeringen van sociale zekerheid.

Verweerder merkt nog op dat uit de parlementaire werkzaamheden betreffende de wet van 26.05.2002 a fortiori blijkt dat het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling, zoals onder meer uitgewerkt in artikel 60, §7 van de OCMW-wet, onlosmakelijk verbonden is met het recht op leefloon:

“Daarom heeft deze wet tot doel hun het recht op sociale integratie door het OCMW te waarborgen: voor sommigen zal het om een eerste werkervaring gaan; voor anderen zal het erop aankomen door een opleiding, door studies met een volledig leerplan of door een geïndividualiseerd sociaal traject hun kansen op een eerste job te verhogen (om zich op de arbeidsmarkt in te schakelen, moeten jongeren immers gestimuleerd worden om het hoogste scholings- of opleidingsniveau te bereiken terwijl zij tijdens deze overgangperiode het leefloon behouden, in zekere zin in het kader van een contract met de gemeenschap).

De betrekking die zal worden aangeboden moet aangepast zijn aan de persoonlijke situatie van de jongere en aan zijn mogelijkheden. Bovendien moet ze in overeenstemming zijn met het arbeidsrecht, waaronder de wetgeving betreffende de arbeidsovereenkomst en de bescherming van het loon.

Het OCMW kan in dit verband gebruik maken van de verschillende wedertewerkstellingsprogramma's. Desgevallend treedt het OCMW zelf op als werkgever. De tewerkstellingsopdracht van de OCMW's wordt door deze wet nogmaals bevestigd en versterkt.

Voor sommige jongeren ten slotte zal een proces tot inschakeling in het beroepsleven niet mogelijk zijn om gezondheids- of billijkheidsredenen: ze zullen natuurlijk recht hebben op het leefloon.

Het subjectieve recht op tewerkstelling van de jongeren impliceert een verhoogde tewerkstellingsinspanning van de OCMW's. De wet voorziet dan ook in bijkomende middelen voor de OCMW's om tegemoet te komen in deze extra kosten, zowel op het vlak van het sociaal en administratief personeel als op het vlak van de arbeidscontracten."

(...)

Het recht op maatschappelijke integratie wordt door het OCMW ingelost wanneer het een job kan aanbieden aan een arbeidsgeschikte persoon. Werkbereidheid blijft immers in principe, zoals nu reeds het geval is, de toegangsvoorwaarde voor het ontvangen van het leefloon. Zolang de professionele inschakeling niet lukt heeft de betrokkene recht op een leefloon." (Parl. Hand. Kamer, 2001-2002, DOC 50 1603/001, 5-6)

En ook:

"Het OCMW kan de jongere op verschillende manieren aan het werk helpen. Het recht op maatschappelijke integratie door tewerkstelling is gerealiseerd wanneer het OCMW bemiddelt en een werkgever vindt die de jongere in dienst neemt. Het OCMW kan ook zelf een actieve rol opnemen in het inschakelingsproces. In toepassing van artikel 60, § 7 van de Organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's kan het OCMW zelf als werkgever optreden en de jongere tewerkstellen, al dan niet door hem ter beschikking te stellen van andere werkgevers. Zo is het perfect mogelijk dat de jongere ter beschikking wordt gesteld van een VZW waar de jongere een administratief ondersteunende functie krijgt in een buurtproject. De tewerkstelling waarbij het OCMW de juridische werkgever blijft, is in dit geval een vorm van sociale dienstverlening die dag na dag wordt ingevuld. Deze dienstverlening stopt, met in achtneming van het arbeidsrecht, wanneer de persoon niet meer voldoet aan de voorwaarden om recht te hebben op maatschappelijke integratie. Gezien zijn residuair karakter stopt het recht op maatschappelijke integratie wanneer de persoon gerechtigd is op een sociale zekerheidsuitkering waarvan het bedrag minstens gelijk is aan het bedrag van het leefloon. Alsdan kan de betrokkene beschikken over toereikende bestaansmiddelen waardoor het recht op een maatschappelijke integratie ophoudt te bestaan. Het OCMW kan ook in het kader van artikel 61 een samenwerkingsovereenkomst sluiten met een derde werkgever waarbij laatstgenoemde er zich toe engageert om de jongere in dienst nemen mits naleving van de opleidings- en begeleidingsafspraken neergelegd in de samenwerkingsovereenkomst." (Parl. Hand. Kamer, 2001-2002, DOC 50 1603/001, 8)

Het loutere feit dat in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de Vreemdelingenwet inderdaad een arbeidsovereenkomst wordt gesloten, kan uiteraard niet volstaan om afbreuk te doen aan de vaststelling dat de tewerkstelling volledig gedragen wordt in het kader van het recht op maatschappelijke integratie.

Terwijl de rechthebbenden, indien de tewerkstelling op grond van artikel 60, §7 van de OCMW-wet vroegtijdig een einde zou nemen, in beginsel zonder meer aanspraak kunnen maken op leefloon.

Verweerder benadrukt in dit kader nog dat de wet van 26.05.2002 uitdrukkelijk stipuleert dat personen, die beantwoorden aan de door artikel 3 van dezelfde wet gestelde voorwaarden, zonder meer een recht kunnen laten gelden op maatschappelijke integratie door tewerkstelling.

Gelet op het voorgaande kan enkel worden besloten dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing volkomen terecht heeft geoordeeld dat tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet niet kan worden weerhouden bij de beoordeling van de stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.

Gezien de aard van de inkomsten, besloot de gemachtigde geheel terecht deze inkomsten niet in aanmerking te nemen. Minstens betreffen deze inkomsten een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening dewelke in art. 40ter van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk worden uitgesloten bij het oordeel of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten.

Zie in die zin:

"Wat de aard van de inkomsten betreft, wijst verweerder er aldus op dat een inkomen betreft uit tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Deze bepaling luidt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

[...]"

De Raad merkt op dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) onder de vorm van sociale tewerkstelling betreft waarvan het doel er in bestaat om iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)).

De Raad stelt verder ook vast dat verweerder in de bestreden beslissing op correcte wijze aangeeft dat, wat de regelmatigheid van de inkomsten betreft, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet slechts tijdelijk is. Zoals blijkt uit artikel 60, § 7 van de OCMW-wet mag de tewerkstelling in geen geval langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.

Op grond van hetgeen voorafgaat, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing oordeelt dat op grond van een inkomen van de partner van verzoekende partij uit een tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet op voldoende wijze blijkt dat de vervoegde vreemdeling (nog) beschikt over de vereiste stabiele en regelmatige inkomsten om het gezin te onderhouden en te voorkomen dat het gezin ten laste valt van de openbare overheden." (R.v.V. nr. 98 785 van 14 maart 2013)

En ook:

"De Raad stelt vast dat een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7, eerste lid van de wet van 8 juli 1976 dient te worden beschouwd als een vorm van maatschappelijke dienstverlening (sociale bijstand) waarvan het doel er in bestaat om iemand die er niet in slaagt actief te worden op de normale arbeidsmarkt, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Uit de bepalingen van de wet van 8 juli 1976 blijkt immers dat de betrokken arbeidsplaatsen uitsluitend bestemd zijn voor personen die niet op de reguliere arbeidsmarkt terecht kunnen bij gebrek aan de juiste diploma's, werkattitude en werkervaring. Deze sociale tewerkstelling is bedoeld voor personen die het bewijs moeten leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of voor personen die hun werkervaring en arbeidsgeschiktheid dienen te behouden of te bevorderen. De sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven. Het staat dan ook vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de wet van 8 juli 1976 een vorm van sociale steun is die gelimiteerd is in de tijd. Kortom, een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidsstelsel. Het betreffen aldus middelen verkregen uit het sociale bijstandsstelsel, die ook slechts tijdelijk kunnen worden genoten, die in wezen niet worden meegeteld bij de inkomsten gelet op artikel 10, § 5, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet (cf. RvS 20 november 2012, nr. 9224 (c)). De Raad merkt in dit verband op dat in artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk is voorzien dat bij de beoordeling van de vraag of er stabiele en toereikende bestaansmiddelen voorliggen rekening dient te worden gehouden met "hun aard en regelmatigheid". Op grond van deze bepaling is het de gemachtigde aldus wel degelijk toegestaan om rekening te houden met enerzijds de aard van de bestaansmiddelen, in casu inkomsten die worden verkregen uit een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, en anderzijds met de regelmatigheid van de inkomsten, in casu de correcte vaststelling dat inkomsten op grond van artikel 60, § 7 van de vreemdelingenwet slechts tijdelijk zijn omdat deze tewerkstelling ten laatste stopt wanneer voldoende rechten zijn opgebouwd om te genieten van een werkloosheidsuitkering. Waar verzoekers echtgenote in casu slechts beschikt over een inkomen uit een sociale tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, wat een vorm van sociale steun is die zal worden stopgezet op het ogenblik dat zij in aanmerking komt om andere uitkeringen te verkrijgen, is het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat zij "bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, §5 van de wet van 15/12/1980". (R.v.V. nr. 159 515 van 5 januari 2016)

De beweringen van verzoekende partij dat hij en de referentiepersoon niet de bedoeling hebben ten laste van de Belgische Staat te leven en dat deze situatie maar tijdelijk zou zijn, doen geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Deze kritiek kan dan ook niet aangenomen worden.

Waar verzoekende partij nog kritiek uit op de vereiste dat er sprake moet zijn van een inkomen dat hoger is dan 120% van het leefloon, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing niet genomen werd op basis van de vaststelling dat verzoekende partij niet over een inkomen hoger dan 120% zou

beschikken, doch op basis van de vaststelling dat verzoekende partij niet aantoonde dat de referentiepersoon over enige inkomsten zou beschikken die in aanmerking genomen kunnen worden in toepassing van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij heeft dan ook geen enkel belang bij de door haar geuite kritiek.

Verzoekende partij slaagt er aldus niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onregelmatig genomen zou geweest zijn.

(...)"

2.3. Uit de gehele lezing van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissingen onder meer bekritiseert omdat de eerste bestreden beslissing de inkomsten van de referentiepersoon, die voortvloeien uit artikel 60 van de OCMW-wet niet in aanmerking worden genomen als zijnde stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vereist door artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij bekritiseert niet alleen de wettelijke bepaling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet maar stelt hierdoor dat de verwerende partij artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet correct heeft toegepast door inkomsten, verkregen op deze wijze, uit te sluiten als in aanmerking te nemen inkomsten. De verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat het middel onontvankelijk is. Uit haar bespreking van het middel, weze het in ondergeschikte orde, blijkt dat de verwerende partij het middel ook in deze zin heeft begrepen nu zij uitgebreid ingaat op de grief dat de inkomsten van de referentiepersoon, verkregen uit de toepassing van artikel 60 van de OCMW-wet worden uitgesloten door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissingen en de opmerkingen in de nota (op pagina 10 geeft de verwerende partij uitdrukkelijk toe dat de bestreden beslissing zich niet steunt op een vaststelling dat de inkomsten van de referentiepersoon lager zouden zijn dan 120% van het leefloon), blijkt dat de enige vaststelling tot afwijzing van de aanvraag gesteund is op de wijze waarop de referentiepersoon diens inkomen vergaart, zijnde de tewerkstelling voor het OCMW op basis van artikel 60 van de OCMW-wet.

Voormeld artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissingen als volgt:

“§ 2.

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

De eerste bestreden beslissing stelt:

“(...)Uit het voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976. Tewerkstelling in het kader van artikel 60 OCMW-wet betreft een sociale tewerkstelling die wordt gesubsidieerd met openbare middelen en waarvoor geen werkgeversbijdragen verschuldigd zijn. Uit de OCMW-wet volgt dat een belangrijke voorwaarde voor het bekomen van een zogenaamde artikel 60-tewerkstelling, het ontvangen van een leefloon of financiële maatschappelijke hulp inhoudt. Een artikel 60-tewerkstelling betreft een vorm van maatschappelijke dienstverlening/sociale bijstand, waarvan het doel erin bestaat iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Kortom, een artikel 60-tewerkstelling is bedoeld om de overgang te maken van het sociale bijstandsstelsel naar het sociale zekerheidssstelsel. Tijdens zijn sociale tewerkstelling wordt de Belgische referentiepersoon evenwel gefinancierd vanuit het sociale bijstandsstelsel, hetgeen tot gevolg heeft dat hij ten laste valt van de openbare overheid. Gelet op het voorgaande en vermits de sociale tewerkstelling eindigt ten laatste wanneer de betrokkenen hun

volledige rechten op de sociale zekerheid hebben verworven en derhalve slechts tijdelijk kan worden genoten, kunnen de inkomsten uit deze tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet.(...)”

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris concludeert dat overeenkomstig het voornoemd wetsartikel (met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet) een inkomen dat via het sociale bijstandstelsel wordt verworven niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Dit is het enige motief voor de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat uit artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waarbij rekening wordt gehouden met de aard en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen. Er dient echter op gewezen te worden dat uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling dergelijke bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn en dat middelen niet mogen verkregen worden via onder meer financiële maatschappelijke dienstverlening. Uit de wettelijke bepaling blijkt niet dat de financiële maatschappelijke dienstverlening gelijk te stellen is met maatschappelijke dienstverlening en het gebruik van het woord “*financiële*” lijkt erop te wijzen dat een loutere financiële uitkering, zoals bijvoorbeeld het leefloon, bedoeld wordt.

Vooraleer er sprake is van een tewerkstelling, moet er sprake zijn van een overeenkomst waarbij een werknemer zich verbindt tegen loon, onder gezag van een werkgever, arbeid te verrichten (de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de arbeidsovereenkomsten van 3 juli 1978, hierna: de arbeidsovereenkomstenwet). De juridische aard van de verhouding tussen de werknemer en de werkgever is niet van belang, in die zin dat het zowel kan gaan om private als om publieke tewerkstelling.

De Raad dient er op te wijzen dat de doelstelling van een tewerkstelling op grond van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet is om de betrokkene terug in te schakelen in het arbeidsproces, of in het stelsel van de sociale zekerheid. In de eerste hypothese zal de verzoekende partij dus elders werk vinden en aldus niet ten laste komen van de sociale bijstand, in de tweede hypothese zal er een voldoende periode van tewerkstelling aanwezig zijn om het recht te openen op een werkloosheidsuitkering zodat weerom geen beroep moet worden gedaan op sociale bijstand. Artikel 40ter, tweede lid, 3°, van de vreemdelingenwet stelde overigens op het ogenblik van de bestreden beslissingen duidelijk dat werkloosheidsuitkeringen in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen op voorwaarde dat de betrokkene actief naar werk zoekt. In ieder geval doet de betrokkene tijdens een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7, van de OCMW-wet geen beroep op de sociale bijstand en is het uitdrukkelijk de bedoeling dat dit ook na deze tewerkstelling niet het geval is (H. VERSCHUEREN, “*Het verblijfsrecht en de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet, belicht vanuit het Unierecht*”, T. Vreemd. 2015, 167).

Artikel 60, § 7, eerste en tweede lid, van de OCMW-wet luidt immers als volgt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

Uit deze bepaling kan afgeleid worden dat er andere vormen van dienstverlening wettelijk bestaan dan de loutere “*financiële*” dienstverlening.

Zoals de verzoekende partij tevens aangeeft, kan uit deze doelstelling van tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet worden afgeleid dat de inkomsten die de verzoekende partij ontvangt uit dergelijke tewerkstelling zouden moeten worden beschouwd als middelen die overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden

beslissingen, niet in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Er wordt nog op gewezen dat uitgesloten worden inkomsten uit “*financiële maatschappelijke dienstverlening*” wat niet hetzelfde is als inkomsten uit maatschappelijke dienstverlening. *In casu* zijn de inkomsten verkregen uit arbeid niet enkel een financiële dienstverlening en verschillen deze van uitkeringen, zoals een leefloon.

In casu blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij zich in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet ertoe heeft verbonden tegen loon arbeid te verrichten voor een werkgever, namelijk het OCMW van Roeselare, en dit werk onder zijn gezag uit te voeren, zodat er wel degelijk sprake is van tewerkstelling met een arbeidsovereenkomst.

Waar de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en de verwerende partij in haar nota stelt dat de referentiepersoon ‘sociaal tewerkgesteld’ is en het leefloon verder wordt uitbetaald bij wijze van loon en lijkt aan te geven dat dit ook een vorm van maatschappelijke dienstverlening is maar dan onder andere voorwaarden, wijst de Raad er op dat een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet kan beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening, nu dit laatste gaat om een financiële aanvulling van sociale zekerheidsprestaties of een financiële aanvulling van het bestaansminimum (W. VAN EECKHOUTTE, *Socialezekerheidsrecht*, Antwerpen, Kluwer, 1998, 329.), wat niet het geval is. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris gaat met zijn stelling voorbij aan het feit dat het leefloon juist wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het bereiken van het bestaansminimum, terwijl in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet, wel degelijk sprake is van een loon, voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten zoals bepaald in de arbeidsovereenkomstenwet en dit loon niet lager ligt dan het minimumloon.

Gelet op het bovenstaande voert de verzoekende partij dan ook terecht aan dat een tewerkstelling via artikel 60 van de OCMW-wet niet zomaar kan uitgesloten worden als zijnde niet in aanmerking te nemen inkomsten waarvan sprake in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet en het onjuist is om per definitie en automatisch de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen enkel omdat haar Belgische partner werkt in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet. Zodoende maakt de verzoekende partij een schending van artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet aannemelijk aangaande de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Aan het bovenstaande wordt geen afbreuk gedaan door de opmerkingen van de verwerende partij nu dergelijke tewerkstelling niet zomaar kan gelijkgesteld worden met sociale bijstand. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en de verwerende partij gaan met hun stelling voorbij aan het feit dat het leefloon juist wordt toegekend aan mensen die niet werken of aan mensen wiens loon uit arbeid lager ligt dan het bestaansminimum en waarbij dit loon dan wordt aangevuld met leefloon tot het bereiken van het bestaansminimum, terwijl in het kader van een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet wel degelijk sprake is van een loon voortvloeiend uit het verrichten van arbeid, dat steunt op een arbeidsovereenkomst die moet voldoen aan de vereisten zoals bepaald in de arbeidsovereenkomstenwet en dit loon niet lager ligt dan het minimumloon. Zoals hoger uiteengezet kan een tewerkstelling op grond van artikel 60 van de OCMW-wet niet beschouwd worden als een financiële maatschappelijke dienstverlening. De verwijzing van de verwerende partij naar de artikelen 3, 6 en 8 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en de voorbereidende werken ervan doen aan het voorgaande geen afbreuk. Het recht op integratie en op tewerkstelling is niet hetzelfde als een financiële dienstverlening. De verwijzing naar andersluidende rechtspraak van de Raad is niet dienstig nu deze achterhaald is en bovendien arresten van de Raad geen precedentswaarde kennen. Daarenboven handelt het arrest van de Raad met nummer 159 515 van 5 januari 2016 over een beslissing genomen in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en over een bevel om het grondgebied te verlaten. Bovendien is het niet omdat dergelijke tewerkstelling een sociaal doel heeft dat dit onder de noemer van “*financiële maatschappelijke dienstverlening*” valt.

In de mate dat de verzoekende partij opmerkt dat de Raad niet vermog te toetsen aan de Gezinsrichtlijn is dergelijke toetsing overbodig en spreekt de verwerende partij zichzelf tegen waar zij in haar nota zelf een toetsing met artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG verricht.

2.4. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste en het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

2.5. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Ook het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zodoende vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN